

Давид Албахари

ЂАВО И ГОСПОЋИЦА Б.

Госпођица Б. се пробудила зловољна. Лежала је у непознатом кревету, у непознатој соби, а ни леђа која су је одвајала од света нису јој била позната. Све у свему, помислила је госпођица Б., што пре одем одавде боље ћу се осећати. Потражила је гађице, али ма колико се трудила, савијала и извиривала, није успевала да их пронађе. Можда су биле поред кревета, можда су почивале испод трупла уснулог мушкарца, а можда их није ни имала на себи када је претходне вечери изашла на улицу. Да ли је могуће, упитала се госпођица Б., да сам постала толико заборавна? Истини за вољу, она се, у ствари, упитала да ли је могуће да је постала толико *расејана*? Никада она не би за себе рекла да је заборавна, јер је та реч напосто воњала на старост, а ако се нечега доиста плашила и грозила, онда је то била старост, ту двојбе није било. Расејаност, с друге стране, указивала је на некакву занесеност или на интелектуалну делатност – универзитетски професори, на пример, били су расејани, као и многи доктори наука и разни музички виртуози. Ајнштајн без гађа, помисли госпођица Б. и, угледавши у себи наог Ајнштајна на бициклу, поче тако да се кикоће да се цео кревет, иако потпуно непознат, њихао као сува трава на ветру. Госпођица Б. покуша да се смири, али што је више притискала уста и гушила свој смех, кревет је све више поигравао, све док се на крају, као што је и могла да претпостави, није огласио власник непознатих леђа. Судићи по његовом гласу, зловољност са којом се госпођица Б. пробудила тог јутра била је готово шаљива. *Њејова* зловољност, једноставно речено, није се ни са чим могла поредити, док је његов глас секао као нож у рукама жене заслепљене љутином лука у толикој мери да јој је било свеједно да ли сече главицу лука или своје прсте. Или моје, готово је вриснула госпођица Б. и загледала се у своје шаке, дубоко уверена да ће видети само кржаве патрљке. Међутим, сви прсти су јој били на броју а њене нокте и даље је покривао тиркизни лак, њен омиљени лак за нокте који ју је подсећао на прелепи накит који су правили Индијанци из племена Навахо. Никада се неће дознати зашто, али из неког, дакле, необјашњивог разлога, госпођица Б. је оценила да је зловоља власника непознатих и широких леђа уперена право на невине Навахо Индијанце, што се лепо уклопило у њено осећање неправде коју је током освајања северно-америчког континента бели човек нанео Индијанцима уопште, остављајући за собом пут препун крви, масакра, великих и малих богиња, лажи, пљачки и превара. Не, вриснула је госпођица Б. и почела стиснутим шакама да удара у та леђа, ако се надаш да Индијанци нису извукли поуку из онога што су им људи попут тебе радили, грдно се вараш. Скоро сваки слог је био наглашен ударцем, а уз вишесложне речи ишло је неколико удараца у континуитету.

Е, сад је доста, заурлао је власник непознатих леђа када су мале женске песнице забубњале по његовој затегнутој кожи. У једном потезу се усправио, сео на кревет и онда продужио да устаје. Госпођици Б. је ваздух застао у плућима. Наиме, њој су се изузетно, врло-врло, чак и преко сваке мере, допадали високи мушкарци. Што виши, то бољи – то је била њена једноставна дефиниција, и чврсто се ње држала чак и онда када је самој себи деловала смешно поред неког штркљастог момка којем је досезала тек мало изнад појаса. Госпођица Б. је, како је то сигурно свима познато, сићушна, премда лепо грађена, пропорционална од главе до пете, са посебно лепим дојкама о којима су испредане приче на разним местима у градовима у којима је она последњих година живела. Међутим, том штркљастом момку то очигледно није било познато јер је он наставио да расте као да је неки ближи рођак Алисе из земље чуда, с тим што никога није било да му каже да треба да грицне нешто из друге руке, нешто што би га навело да се истог часа смањи, или да бар почне да се смањује, када га на то већ нису натерале чудесне дојке госпођице Б. У међувремену, госпођица Б. се искобељала из уврнутих чаршава и ћебади, довукла се до ивице лежаја и зашкиљила у висину, али ма колико се трудила, није успевала да види крај тог незнанца који је сигурно заслужио да се нађе у Гинисовој књизи светских рекорда. И тада, када је помислила на Гиниса, пало јој је на памет логично питање: ако је он био толики ноћас у кревету, како су уопште водили љубав? Госпођица Б., познато је, не би легла у туђи кревет из било каквог другог разлога. Једино што јој је, стога, пало на памет било је да се он као змија омотао око ње, што ју је натерало да се стресе и осети нагли продор мучнине. Мало је фалило да се исповраћа у ципеле које су стајале поред кревета и које нису биле претерано велике за мушкарца толике висине. Чврсто је стиснула зубе у настојању да спречи пражњење желуца, али када јој је свест по други пут поновила закључак због којег је осетила налет мучнине – да је то једино могао да буде главом и брадом сам ђаво – она рашири уста и танак али постојан млаз зелено-жућкасте течности напуни прво једну, потом другу ципелу, а глас иза њених леђа рече: Јебџ те бог, знаш ли ти колико су те ципеле коштале? Госпођица Б. подиже сузан поглед и угледа пред собом ониског мушкарца, лепо грађеног, то је истина, али зато ружнијег од самог ђавола. Како? Шта? Молим? Госпођици Б. ништа није било јасно. Пре свега, где је нестала та сподоба која се протезала испред кревета и претила да стигне све до неба, што је такође било нејасно, јер би по природи ствари ђаво требало да хрли смер пакла. А шта, запрепашћено шапну госпођица Б., ако је све велика превара и пакао се налази на небу а рај негде испод земље? Само ти мисли тако, зачу она нечији упозоравајући глас, па ћеш бити оптужена за јерес, а онда ти ломача не гине! На помен ломаче госпођица Б. се невољно стресе. Пре много година, кад је летовала у Шпанији, једна Циганка јој је завирила у длан и рекла да су чак две жене из њене породице спаљене на ломачи која је горела пред ведрим погледом краљице Изабеле. Док се госпођица Б. сетила да упита да ли то значи да је она Јеврејка, Циганка је нестала у уличној вреви, оставивши је тако без одговора али и без новчаника који је вешто извукла из торбе која је немарно висила на рамену госпођице Б. Од тада је госпођица Б. добијала дрхтавицу кад год би замислила ломачу и крике који су допирали из њеног ужареног средишта. Тада се пакао сасвим сигурно налазио на самој

површини земље, али од тада је могао да промени место сталног боравишта, као што се током Другог светског рата настанио у нацистичким крематоријима. Али, доста о томе, помисли госпођица Б. и протрља снене очи. Ништа то није помогло и пред њом је стајао лепо развијени најружнији младић с којим је она икада имала било шта, а камоли... а камоли... а камоли водила љубав с њим. На крају она успе да упита: Шта ја радим овде? То се и ја питам, одговори младић, никада ми се још ниједна девојка није исповраћала у ципеле које су ме коштале... Ако још једном поменеш цену ципела, сикну госпођица Б., ја ћу бити прва девојка која ће ти се испишати у кревет. Не, врисну младић, само то не. Повео је госпођицу Б., онако нагу, до купатила, сачекао да пишки и да се очешља нечијом плавом четком за косу, вратио је у собу, помогао јој да се обуче (гаћице нису нашли), испратио до улазних врата и одмах их закључао за њом, као да је streпео од могућности да се она прогура назад у његов стан. Госпођица Б. је лепо чула како брава прво каже: Клик; потом: Клак; потом још једном: Клик-клак. Изашла је на улицу и затекла се на дунавском кеју у Земуну. Била је уверена да је синоћ била на неком сплаву на Сави, али то више није било важно. Чињеница да је дошла у стан толико ружног мушкарца и још била с њим у истом кревету била је много страшнија. То је, закључила је, једино могла да смисли та проклетиња од ђавола. Осврну се око себе да би проверила да је однекле он не вреба, а онда се брзим кораком упути према најближој цркви. Пред црквом је стајала кошчата жена сва у црном и госпођица Б. јој, готово против своје воље рече: Ноћас сам спавала са ђаволом. Жена је два пута одмери од главе до пете, облиза испуцале усне и одговори: Онда пожуре у дом здравља, тамо су лекари много бољи.